

Să vorbim despre mișcare

Cred că una dintre cele mai mari dorinți ale fiecărui spectator, ar fi aceea de a-i cunoaște personal pe interpreții săi preferați. De aceea, cred că trebuie sporite prilejurile întâlnirilor între actori și public. Pentru cei din sală, a-i asculta pe actori vorbind „fără text scris“ e o ocazie fericită, dar foarte rară. Ar fi bine, deci, dacă s-ar organiza întâlniri între realizatorii spectacolelor și admiratorii lor. Credeți că n-am avea ce ne spune? ...Și bune, și rele.

La o astfel de întâlnire eu le-aș vorbi, de pildă, despre o mare dorință a mea în privința artei spectacolului. Le-aș vorbi despre... mișcare. Știți, sînt și eu puțin artistă. Dansez în formația de dansuri a întreprinderii. Vizionez mai mult spectacolele coregrafice, în care sînt multe dansuri populare, ori spectacolele Operei și Operetei, unde sînt atît de frumoase baletе. Cu multă plăcere îi aplaud și pe colegii mei, artiști amatori din alte formații, ale căror dansuri mi se par foarte reușite. Sînt mult mai sensibilă la elementele de mișcare scenică, de tehnică, pe care încerc să le copiez și eu dacă-mi plac.

Dar ades nu-mi plac.

Venind la teatru preînd, în primul rînd, actorului, să fie foarte stăpîn pe mijloacele prin care transmite publicului sentimente. Nu numai vorbele lor, dar felul lor de a pronunța cuvintele, ținuta și felul lor de a se mișca, impresionează. Cei mai în vîrstă ne dau mereu exemple: cînd nu știau bine cum se pronunță un cuvînt, îl ascultau mai

cu atenție pe Vraca, îi copiau pronunția. Dacă le era drag să urmărească o ținută scenică impunătoare, o admirau pe Lucia Sturdza Bulandra. Acum sînt destul de dese momentele în care constăți că sînt actori care nu știu ce să facă cu mîinile, care se mișcă nearmonic sau chiar dizgrațios. Mie îmi plac acele spectacole în care mișcarea, expresia corporală sînt folosite mult, așa cum e *Leonce și Lena*, cum e *Lear*, cum sînt spectacolele nocturne de la „Tîndărică“. Nu știu de ce nu se scriu la noi baletе. În afară de celebrul *La piață*, celelalte baletе ale noastre sînt chiar mesuferit de plicticoase. Prelucrările folclorice, cred eu, strică în două locuri: o dată folclorului, năvălindu-i pe dansatorii populari cu „adaptările“ și „baletizările“, dar și spectatorului cult, căruia îi oferă ceva aflat între un dans naiv și un balet.

Noi repetăm de trei ori pe săptămîină și, uneori, cînd dăm și spectacole, avem și cinci seri ocupate. Merg la spectacolul profesionist ca la o mare școală și vreau, măcar prin dăruirea cu care particip la desfășurarea spectacolului, să-i răsplătesc pe artiști. Pentru că știu că există o mare și cuprinzătoare tehnică a expresiei teatrale, scenice, bănuiesc că trebuie să existe și o artă de a fi un bun spectator. Este arta pe care țin să mi-o însușesc neapărat și întru care cred că acele întâlniri între realizatorii spectacolelor și public ar fi binevenite.

ELISABETA FOARȚĂ
cartonagistă